

Sygnatura akt IV U 287/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 stycznia 2021 r. w J.

sprawy z odwołania **A. L.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 14 listopada 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

oraz

sprawy z odwołania **A. L.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 18 listopada 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14 listopada 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni A. L. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 lipca 2019 r. do dnia 10 listopada 2019 r.;

II. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 18 listopada 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni A. L. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 listopada 2019 r. do dnia 26 listopada 2019 r.;

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Marta Ładzińska

Sygn. akt IV U 287/19

UZASADNIENIE

A. L. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 14.11.2019 r. znak (...) odmawiającej jej przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 26 lipca 2019

r. do dnia 10 listopada 2019 r. Wnioskodawczyni zażądała zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że wbrew twierdzeniom organu rentowego od stycznia 2019 r. chorowała na dyskopatię. Po przewie w okresie zasiłkowym od 26.04.2019 r. była na zwolnieniu lekarskim w związku z operacją cieśni nadgarstka, a następnie w związku z mononeuropatią kończyny górnej. Były to zupełnie inne przyczyny zwolnienia lekarskiego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy (k. 4-5) wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że niezdolności wnioskodawczyni do pracy spowodowane są chorobami współistniejącymi, a więc należy je zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

A. L. wniosła nadto odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 18.11.2019 r. znak (...) odmawiającej jej przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 listopada 2019 r. do dnia 26 listopada 2019 r. Wnioskodawczyni zażądała zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie, zarzucając, że organ rentowy nieprawidłowo w ocenie wnioskodawczyni błędnie przyjął, że niezdolności do pracy były spowodowane tą samą chorobą.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy (k. 11-12) wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że niezdolności wnioskodawczyni do pracy spowodowane są chorobami współistniejącymi, a więc należy je zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Sąd połączył oba odwołania do wspólnego prowadzenia i rozpoznania.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska z w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. L. w okresie od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych. Schorzenie to spowodowane jest uciskiem korzeni nerwowych przez zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne.

W okresie od dnia 26.07.2019 r. do dnia 26.11.2019 r. A. L. była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z zespołem cieśni nadgarstka. Zespół cieśni nadgarstka polega na ucisku nerwu pośrodkowego przez zmiany bliznowate lub zwłóknienia w obrębie kanału nadgarstka.

W okresie od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. zespół cieśni nadgarstka występował w takim natężeniu, iż nie powodował niezdolności do pracy.

W dniu 25.07.2019. r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy.

Niezdolności do pracy w okresie od dnia 26.07.2019 r. do dnia 26.11.2019 r. i od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. były spowodowane różnymi schorzeniami.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa z dnia 27.01.2020 r., k – 23-25, opinia uzupełniająca biegłego neurologa z dnia 22.06.2020 r., k – 44-45, opinia uzupełniająca biegłego neurologa z dnia 01.10.2020 r., k – 60-61, dokumentacja medyczna zawarta w aktach ZUS)

Wnioskodawczyni podlegała w ww. okresach ubezpieczeniu chorobowemu.

(**dowód:** bezsporne)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach ZUS. Żadna ze stron nie kwestionowała tych dowodów, a sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary. Sąd oparł się także na dowodach z opinii i opinii uzupełniających biegłej neurolog. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, opinie zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył co następuje:

Oba odwołania wnioskodawczynie zasługiwały na uwzględnienie, co skutkowało zmianą decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Strona pozwana oparła zaskarżone decyzje na treści przepisów art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159).

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ocenie Sądu podlegało więc ustalenie, po pierwsze – czy wnioskodawczynie odzyskała zdolność do pracy w dniu 25.07.2019 r., a po drugie - czy wnioskodawczynie była niezdolna do pracy w okresie od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. a następnie w okresie od dnia 26.07.2019 r. do dnia 26.11.2019 r. w związku z tą samą chorobą.

W ocenie Sądu strona pozwana wydając zaskarżoną decyzję błędnie przyjęła, że wnioskodawczynie była niezdolna do pracy z powodu chorób współistniejących. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miało ustalenie, czy wnioskodawczynie w okresie od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. była niezdolna do pracy tylko z powodu zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych czy też także (równolegle) w związku z zespołem cieśni nadgarstka.

Oceniając stan faktyczny w tym aspekcie, Sąd miał na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 06.11.2008 r. wskazał, że „pojęcia "ta sama choroba" użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.11.2008 r., sygn. akt II UK 86/09, publ. OSNP 2010/9-10/124).

Sąd ustalił, że wnioskodawczynie od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. była niezdolna do pracy z powodu zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych. Po tej dacie odzyskała zdolność do pracy, co wynika z opinii i opinii uzupełniającej biegłego neurologa. Jak wynika z opinii oraz z dokumentacji medycznej zawartej w aktach ZUS wnioskodawczynie nie była niezdolna do pracy z powodu schorzeń kręgosłupa w dniu 25.07.2019 r. Orzekł tak także lekarz orzecznik ZUS, odmawiając wnioskodawczynie prawa do zasiłku chorobowego.

Strona pozwana bezzasadnie przyjęła, że niezdolność wnioskodawczynie do pracy w ww. okresach była wywołana tą samą chorobą, tj. że wnioskodawczynie w okresie od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. i od dnia 26.07.2019 r. do dnia 26.11.2019 r. była leczona z powodu tych samych schorzeń. Organ rentowy wywodził, że w okresie, kiedy były

wystawiane zwolnienia lekarskie w związku ze schorzeniami kręgosłupa, wnioskodawczyni była równolegle niezdolna do pracy z powodu zespołu cieśni nadgarstka.

Sąd ustalił, że twierdzenie to nie polega na prawdzie. Ustalając stan faktyczny w tym zakresie Sąd oparł się na opinii i opiniach uzupełniających biegłej neurolog. Biegła stwierdziła, że wnioskodawczyni w obu tych okresach leczona była z powodu dwóch różnych schorzeń. Biegła wskazała, że trudno dokładnie wypowiedzieć się na temat przebiegu schorzeń wnioskodawczyni, jednak lekarz leczący ją stwierdził, że w pierwszym okresie leczona była z powodu bólów kręgosłupa. Brak jest zaświadczenia o zakończeniu leczenia, jednak jest informacja lekarza orzecznika ZUS, że wnioskodawczyni od dnia 26.07.2019 r. nie jest niezdolna do pracy. Lekarz orzecznik nie przyznał wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, z czego biegła wnioskowała, że wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy. Od dnia 26.07.2019 r. do dnia 26.11.2019 r. nie ma informacji, że wnioskodawczyni leczyła się z powodu bólu kręgosłupa. Nie ma również informacji, że od dnia 24.01.2019 r. do dnia 24.07.2019 r. miała tak duże nasilenie cieśni nadgarstka, które powodowałby jej niezdolność do pracy (vide: opinia, k – 25). W dniu 8 sierpnia 2019 r. wnioskodawczyni była operowana z powodu zespołu cieśni nadgarstka. Po takiej operacji wymagane jest oszczędzanie ręki, stąd wskazane było orzeczenie niezdolności do pracy w związku z zespołem cieśni. W ocenie biegłej okoliczność, że w marcu 2019 r. wykonano u wnioskodawczyni badanie (...) i stwierdzono zespół cieśni, nie oznacza, że zespół ten był na tyle nasilony, że wnioskodawczyni była niezdolna do pracy (vide: opinia, k – 60). Brak jest dokumentacji wskazującej na to, że w pierwszym okresie wnioskodawczyni była niezdolna do pracy z powodu cieśni nadgarstka, albo że w drugim okresie – z powodu dolegliwości kręgosłupa. Okoliczność, że wnioskodawczyni już w marcu została skierowana do leczenia operacyjnego cieśni nadgarstka nie oznacza, że była w tym czasie niezdolna do pracy z powodu zespołu cieśni nadgarstka.

Z tych względów Sąd uznał, że uzasadnione jest rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego.

Sąd ustalając powyższe okoliczności dał wiarę opinii i opiniom uzupełniającym biegłej, gdyż były one jasne, rzetelne i sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy.

Należy zaznaczyć, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Nie jest zatem miarodajna dla oceny tego dowodu niekonkurencyjna z nią ocena wnioskodawcy co do faktów będących przedmiotem opinii. Jednocześnie, przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide: wyrok SN z 13.10.1987 r., sygn. akt II URN 228/87, publ. (...)).

Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Strona pozwana formułowała zarzuty do opinii, co powodowało zlecenia opinii uzupełniających, w których biegłe ustosunkowała się do zastrzeżeń i uzasadniła swoje stanowisko. Kolejne zarzuty z dnia 16.12.2020 r. były powtórzeniem poprzednich, do których biegła się ustosunkowała.

Podkreślić należy nadto, że lekarz orzecznik w dniu 26.07.2019 r. wydał orzeczenie o braku niezdolności wnioskodawczyni do pracy, uwzględniając wszystkie jej schorzenia, podczas gdy 8.08.2019 r. wnioskodawczyni została poddana zabiegowi operacyjnemu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego, jak w punkcie I i II wyroku, przyznając wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego w okresie od dnia 26.07.2019 r. do dnia 10.11.2019 r. i od dnia 11.11.2019 r. do dnia 26.11.2019 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczyni była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Tym samym konieczne było orzeczenie w orzeczeniu kończącym ostatecznej zasady poniesienia wydatków.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

SSR Marta Ładzińska